

A woman with long, wavy brown hair is shown from the back, looking over her right shoulder. She is wearing a long, flowing red dress with a lace-up back and a large bow at the waist. The dress has a subtle shimmer. She is standing in a grassy field with a blurred background of trees and a fence. The lighting is soft, suggesting late afternoon or early morning.

*JULIE ANNE
LONG*

*LEEDI
DERRING
VÕTAB ARMUKESE*

Romaan

Originaali tiitel:
Julie Anne Long
Lady Derring Takes a Lover
2019

See romaan on fiktsioon. Nimed, tegelased, kohad ja sündmused on kas autori kujutlusvõime vili või on neid kasutatud ilukirjanduslikult. Mistahes sarnasus tegelike sündmuste, asukohtade, organisatsioonide või isikutega, kas elavate või surnutega, on täielik kokkusattumus.

Tõlkinud Maia Planhof
Toimetanud Krista Saar
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2019 by Julie Anne Long
All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

D10385720
ISBN 978-9949-82-663-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Esimene peatükk

Leedi Derringit oli kasvatatud uskuma, et päritolu ja kombed olid kaitsevall kõikide elumuutuste vastu. Seega, kui ta vaatas läbi musta loori oma abikaasa advokaadi poole, oli ta selg sirge, lõug püsti ja laup niisama sile kui Hiina portselanist urni kumerus, mille ta oli välja väänanud mehe kätest, kes oli tulnud seda sel hommikul ära võtma.

„Kuid mul on nimekiri!“ Mees oli selle talle pihku pistnud. „Ja mul on meeskond, kellele on lubatud päevapalka!“

Mehel oli tõepoolest nimekiri.

Neid lehekülgi võis peaaegu raamatuks pidada.

Siin oli nagu päevikus kirjas iga ilus asi, mida ta abikaasa iganes oli ostnud.

Võimaliku erandina muidugi tema ise.

Esimese lehekülje alaosas (mis lõppes sissekandega „kuju, alasti, kivist, „Leda ja Luik““) oli kahtlus temasse hiilinud nagu tappev külm. Süda tundus võõrkehana, mille ta tahtmatult alla on neelanud. Külmunud klomp vales kohas.

Ta tõmbas hinge.

Ja siis veel kord.

Alles nüüd suutis ta läbi ripsmete üles mehe poole vaadata. „Ma pean seda põhjalikumalt lugema, eks ole?“ ütles ta säravalt ja kindlalt oma kõige käskivamal krahvinnahäälel.

Ja siis, kasutades ainsaid relvi, mis olid tema käsutuses – süütunne, mustad leserõivad ja selged pruunid silmad –, õnnestus tal mees kuidagi uksest välja saada.

Leedi Derring sihtis musta pilguga reetlikku ülemteenrit, kes oli mehelt võtnud altkäemaksu, et ta sisse lasta.

Ülemteenril oli autunnet oma silmad kõrvale pöörata.

Seejärel oli ta kutsunud tõlla ja teinud esimese etteteatamata visiidi oma abikaasa advokaadile neli päeva pärast abikaasa matuseid ja üks päev varem, kui Tavistock oli summutatud kaastundlikul häälel talle visiidi määranud.

Härra Tavistock, ümmargune, kiilastuv ja enesega rahulolev, oli olnud teda nähes kohkunud, kuid otsekohene. Kahtlemata nõuaks ta löögi pehmemdamise eest lisatasu.

„Oh, jah. Saatanlik viis nii varsti pärast matuseid teada saada,“ mõtiskles ta. „Kuid meie Derringil polnud oma nimel ainsatki ausat penni, kui ta oma varbad taeva poole sirutas. Ta oli silmamunadeni võlgades. Julgeksin öelda, et kogu tema mõisat hoiti koos võlgade abil.“

Leedi Derringi süda peksis nüüd rinnus nagu lõksujäänud loom. See oli ainus asi, mida ta suutis tunda. Tema kõvasti kokkusurutud käed, kinnastatud siledasse musta kitsenahka, tundusid veidralt temast lahus olevat nagu mõni olevus, kes on peidupaika otsides talle sülle pugunud.

See veider tuimus pidi varsti luksuseks muutuma, nii palju oli selge. Ta peab oma mõistuse tööle panema.

Mitte keegi, eriti mitte ta kadunud abikaasa, polnud teda kunagi hinnanud ta mõistuse põhjal.

Oh, aga tal oli see olemas.

„See on kõik, mis tema mõisast järele on jäänud, kui te soovite pilgu peale visata.“ Advokaat avas sahtli ja haaras sealt peotäie pabe-

reid. „Olen kindel, et seda saab lepitada esemete nimekirjaga, mida te käes hoiate.“

Delilah võttis need innukalt vastu.

Kuni Tavistock vaikselt jälgis, luges ta kolm arvet läbi.

Esimene oli „kuju, alasti, kivist, „Leda ja Luik““. Kiviraidurilt Sussexis.

Kolmas oli *Madame Le Fleur*ilt. „Kindad, must kitsenahk.“

Needsamad, mida ta praegu kandis.

Just siis ta peatus. Ta asetas arved ettevaatlikult Tavistocki laitmatule kirjutuslauale tagasi ja pani käed uuesti oma süle ohutusse.

Tavistock ei lausunud sõnagi. Ta hakkas hanesulega askeldama. Ta nägi välja nagu mees, kes võitleb tugevasti tungiga kella vaadata.

Delilah selitas kurku. „Kuid Derring oli rikas...“

„Oli,“ kordas Tavistock lakooniliselt.

„Võibolla on olemas hiljutisem testament, mis peegeldab praegust omandit rohkem.“ Ta kuulis omaenda häält nagu läbi padja. „Ehk te võiksite sellel kenal noorel ametnikul eesruumis lasta veel kord vaadata...“

„Seal oli ainult üks testament ja üks Derringi krahv, seesama, keda teie ja mina hästi tundsite ja armastasime, puhaku ta hing rahu.“

Ja siis oli härra Tavistockil närvi oma pead kummardada.

Delilah silmitses teda ainiti, lummatud ja vastikust tundev. Võltsvagaduse hais klammerdus mehe külge nagu suits Derringi lehkatavatest sigaritest – sigaritest, mis meenutasid kihvadega kiskja lihast haisvat hingeõhku, segunenud asjadega, mida aednik päev pärast rooside kärpimist põletas, koos veel millegi, võibolla nahaga.

Ainsad asjad, mida Tavistock oli „armastanud“, olid Derringi sidemed ja need haisvad sigarid.

Ja kõige kuumem emotsioon, mida tema Derringi vastu oli tundnud, oli tänulikkus.

Ta oli proovinud meest armastada. Ta polnud tahtnud midagi rohkemat. Ta oli igatsenud maja, täis lapsi ja naeru ja sõpru ja muusikaõhtuid, kerguse ja rõõmu maja. Ta oli pingutanud, et leida mingit

käepidet – südamepidet? –, mingit armast harjumust, näiteks ümismist ajalehte lugedes, nagu ta isa oli teinud, mingit väikest sarmi või haavatavuse *sädet*, mille ta saaks kuidagi armastuseks õhutada. Derring oli viisteist aastat temast vanem. Ja selleks ajaks, kui nad olid kohtunud, oli mehe isiksus niisama fikseeritud ja läbitungimatu nagu need kujud, mida ta armastas koguda.

Tema pulmaöö – ilmutus, mis koosnes higinest pigistamisest, pomisetud juhtnööridest (*kui sa oleksid nii hea ja nihkuksid vasakule, Delilah?*), ümisetud *vabandust, vabandust ja tänan* – tegi nendele arusaamadele lõpu.

Romantiline armastus oli ilmselgelt müüt nagu üksisarvikud või paharetid, mida kasutati noorte naiste ahvatlemiseks abiellu ainult selleks, et jäädvustada liiki ja toota pärijaid, nii et tulevased generatsioonid saaksid jätkata aristokraatideks olemise nautimist.

Ta oli Derringi headusega üle külvanud. Ta lootis, et mees polnud kunagi mingit erinevust märganud. Võibolla oli luhtumine tõepooldest tema viga.

Tavistock selitas kurku. „Te olete ikka veel noorepoolne, kui ma tohin nii julge olla, ja võiksite abi...“ Ta vakatas järsult. „Noh, võibolla saaksite abielluda lesega, kelle lapsed vajavad ema, kui suudate sellise leida.“

Delilah oli loori üle rõõmus. Häbi ja raev tulid kiires järjestuses, iiveldamaajavad ja kõrvetavad. Kui ta ei suutnud pärijat muretseda selle kuue aasta jooksul, mis ta Derringiga abielus oli olnud, mis kasu temast siis kellelegi tegelikult oleks?

Ja nüüd hakatakse teda sugulaste hulgas edasi andma nagu väikest nikerdatud taburetti Indiast, mille Derring ilma mingi põhjuseta oli ostnud ja mida pagendati toast tuppa, majast majja, alati veidi kohatu, alati veidi jalus. Viimati oli ta seda näinud raamatukogus, kus ta oli sääreluu selle vastu ära löönud.

„Taevas tänatud, et teie olete mulle nõu andmas, härra Tavistock.“

„See pole üldse mingi vaev, leedi Derring,“ ütles advokaat, alistudes kella vaatama.

„Kas ma hoian teid veel ühest kohtumisest eemal?“

Mees nägi välja üllatunud. „Ma valmistun koos oma naise ja perekonnaga puhkusele minema. Ammu oleks pidanud. Ammu oleks pidanud. Mitte miski ei ole nagu mererand, on ju nii?“ vastas Tavistock säravalt.

Delilah vaatas talle ainult ainiti otsa.

Nende pead pöördusid unisoonis, kui järsku tõusid hääled väikeses eesruumis, kus Tavistocki noor ametnik istus – naise oma armsa-kõlaline ja otsustavalt keelitatv, ametniku oma viisakas ja kindel.

Delilah selitas kurku. „Võibolla on raamatupidamises mõni asi kahe silma vahele jäänud. Kui te oleksite nii lahke, et see veel üks kord üle vaadata ja...“

„Ma kinnitan teile, leedi Derring, et me ei tee siin Tavistock, Urqhardt, Ramsey ja Donne'is vigu.“

See rasvane kärnkonn ilmselt ei arvanud, et naise laused on väärt lõpetamist.

„Kas pole veider, et ma peaksin nii vähe rahustust leidma kinnitustes teie firma eksimatuse kohta, härra Tavistock?“

Mees pilgutatas silmi, otsekui oleks Delilah sinna vett pritsinud.

Nüüd võis ta kuulda oma ema kohutatud häält. *Iroonia ei püüa sulle abikaasat, Delilah.*

See oli olnud ema ainuke mõte, kui sai selgeks, et Delilah'st tuleb ilus tüdruk: püüda abikaasa. Nad tunneksid kõik kergendust, Delilah kaasa arvatud. See tähendas, et ta saaks oma perekonnale olla päästja, mitte koorem. Tema isa oli väikeaadlik, kuid vaesuse giljotiin oli helkinud Delilah' kogu lapsepõlve kohal, nii et nad näisid elavat summutatud pinges hinge kinni hoides, nii et ükski valeliigutus seda raksatades alla ei tooks.

Et Derringi krahv oli Delilah'sse sõgedalt armunud, nähti niihästi jumaliku hoolduse akti kui ka tema ema hoolika treenimise võiduna. Ole armas, ole kohusetundlik, ole täis aukartust. Alistu tema vajadustele ja tujudele. Meelita tema edevust. Ole *meloodialine*, ära *kuuluta*.

Kui vaid ema oleks talle rääkinud mehe täieliku usaldamise püü-
nistest.

Naljakas. Oma eramõtetes ei olnud Delilah kunagi *meloodiline*.

Ja oma fantaasiates ei alistunud ta kunagi.

„Te ei peaks muretsema, leedi Derring. Naised, kes näevad välja nagu teie, ei pea kunagi nälga jääma, kui nad eelistavad seda mitte teha.“

Alles paar päeva tagasi poleks Tavistock kunagi julgenud seda sulavat vihjavat tooni kasutada. Delilah' käed tema maksmata kin-
nastes olid niiskeks läinud.

Ja nüüd ta mõistis, et ainus kaitsevall elumuutuste vastu oli abikaasa.

Ta kujutles härra Tavistocki oma vaesele õnnetule naisele peale ronimas ja sealt maha veeremas. Miski tema mõtetest pidi olema läbi loori kiirgunud, sest härra Tavistocki kerge naeratus kadus.

Mees selitas kurku. „Nagu olete teadlik, lähevad valdused Devonshire'is ja Sussexis nüüd järgmisele meespärijale, vennapojale, kuna abielul ei olnud meessoost tulemust...“

Tulemus oli antud juhul groteskne sõna.

„Kuid...“ Tavistock tardus, kui teda tabas mingi mõistmine.

Ta tõmbas järsku sahtli lahti ja laksatas midagi kõlisevat nende vahele kirjutuslauale. Suur võtmekollektsioon rõngal.

„Olin peaaegu unustanud. Otseselt Derringile kuulus üks hoone. Arvan, et ta võitis selle kaardimängus või milleski taolises. Maja Lovell Street 11, dokkide lähedal. See on nüüd teie oma.“

Delilah vaatas alla võtmetele.

„Maja Lovell Streetil dokkide lähedal,“ kordas ta aeglaselt.

Derring polnud seda kunagi maininud. Ta surus tagasi peaaegu hüsteerilise naeru. Ainult kaabakad ja kelmid viivitasid dokkide ümbruses. Krahvinnad ei läinud dokkide lähedale.

„Päris hoonevare, usun ma,“ jätkas Tavistock libedalt. Ta heitis pilgu seinakellale. Temataolised toimekad mehed said lubada ainult teatud ajahulga, et selgitada Delilah'le ta elu hävimist.